

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

עו א מיי פייב תהל
משכ ומשכ הלי טו
יפיי מלי חתן הלי יב
טושיע ארית סי תלט
ספיק ד:
עז ג מיי פייב תהל
תמן ה ט טושיע
ארית סי תלט ספיק א:
עז ד ה ו ז מיי טס הלי
י וטו טס:
עז ה ט מיי טס הלי י
וטושיע טס ספיק:
פ י מיי טס הלי יג:
פא ג מיי פייב תהל
חומי הלי טס הלי
עשין לט טושיע ארית סי
תלה:
פב ל מיי טס הלי ג:
וטס טס טושיע:
ארית סי תלט ספיק א:

הניח בוית וז ומצא בוית אחרת פלוגתא רבנן שמעון בן גמליאל
ורבנן. לרענן^א לריך צדיקה לחוששין שמא עכבר עשה
ולא זכו שהניח ונית להו לרבנן הוא שאכד הוא שנמלא אלא כרענן
לדמר מידק כל השדה כולה^ב אז נמי אמי אפי' כרי ומיירי כגון שאין
יודע כמה ככרות הניח^ג ולריך צדיקה
שמה לא מלא כולם:

שאני אומר אדם טמא נכנס
אֶשֶׁם. וא"ת להכל זכר וזכר
קמא דחולין (דף ט: גזי לוחית
תלין צלדס טמא וזכר קמא לדה
דף ד: גזי ככר הנחמן על גבי
הדף ומדף טמא מונח מחמיה תלין
צלדס טהור ומיין ר"ת לדמר צפ"ק
דשנא (דף ט: גזי על ספק כלים
הנמלאים^ד ולא גזרו על ספק אולתין
הנמלאים^ה אז נמי גזי ככר^ו רגלים
לדבר שטהור הקירו שלא יפול על
המדף ועומא^ז):

מפני שדרכו של תינוק אפרד.
ומיירי יש פירושין כדי
כל הככר ולכן אין לריך צדיקה^ח ואפי'
לרבן דמטון כן גמלאל לדמר
מידק כל השדה כולה הכא רגלים
לדבר יש שהפירושים מן הככר שהי'
מיד נכנס אחרינו:

מי אמרין היינו הא דעף היינו הא
דנפק. ואפילו לרענן^א לדמר
מידק כל השדה כולה הכא רגלים
לדבר שהי' הוא עם הככר:
אז דילמא אחרינא הוא. ואפי' לר'
לדמר הוא שנמלא הוא שנאכד
הכא מיישין דמסממא הלאשונה
נשאר צבית וזהו אחר שילא:

במבוינה לא אשכחיה רבנן.
פי' הכא דוק דשמה
יוציאה^ט או יאכלנה אכל היכל דליכא
תמן אמר לעיל (דף ד: דניחא ליה
לאיש דליעצד מלוה צממוניה:
ואם לא בדק בתוך המועד. פי'
הקונטרס צעשה ששית וקשה
לדרי יהודה קרי ליה שעת העיבור
ולמה שניה לשוני' אלא בתוך המועד
היינו מתחלת שזע עד סוף
הפסח ולאחר המועד ידוקו כדי
שלא יתערב לו תמן של איסור
^י צל היתר ואלתנו ושי' לא ראה
לפרש כן מפני שפירש צממנה
דעוקים שלא יעצור צבל יראה^{יא}:
קולרין

אמרוהו רבנן כיון דלא נחית מנפשיה לא אתי למיכלה או דילמא זימנין
דנפל ואתי למיכלה ואם תמצוי לומר זימנין דנפל ואתי למיכלה ככר כבוד
צריך^{יב} הבא ודאי דלא עבידא דסלקא מנפשה או דילמא זימנין דנחית למעבד צורכיה ואתי למיכלה את"ל זימנין
דנחית לצורכיה ואתי למיכלה ככר כפי נחש צריך חבר להוציא או אין צריך בגופיה אמרוהו רבנן בממוניה
לא אמרוהו רבנן או דילמא לא שגא תיקו: **מתני'** (ד' יהודה אומר בודקין אור ו"ד ובי"ד שהחית ובשעת
הביעור והכ"א: לא בדק אור י"ד יבדוק בי"ד לא בדק בי"ד יבדוק בתוך המועד אלא בדק בתוך המועד יבדוק
לאחר המועד טלומה^{יג} שמשירי יניחנו בציענא כדי שלא יחא צריך בדיקה אחרינו: **גמ'** מ"ט דרבי יהודה
רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרווייהו כנגד שלש שבתות שבתורה ילא יראה לך חמין ולא
יראה לך שאור: **שבעת** ימים שאור לא ימצא בבתיכם^{יד} אך ביום הראשון תשבתו שאור בתיכם מלא
רב יוסף רבי יהודה אומר כל שלא בדק בשלשה פרקים הללו שוב אינו בודק אלמא במכאן ואילך הוא דפליגי
מר זוטרא מתני הכי מתיב רב יוסף רבי יהודה אומר כל שלא בדק באחד משלשה פרקים הללו שוב אינו
בודק אלמא בשבש אינו בודק הוא דפליגי אלא רבי יהודה נמי אם לא בדק קאמר והכא בהא קמפליגי מר סבר
מקמי איסורא אין בתר איסורא לא גזירה דילמא אתי למיכל מיניה ורבנן סברי לא גזרינן ומי גזר ר' יהודה
דילמא אתי למיכל מיניה והא^{יז} תנן משקרב העומר יוצאין ומוצאין שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי

הגיס טמא. כל כלי הצית טמאין שאני אומר אדם טמא נכנס לטס
ומישמש בכל כלי הצית: **ויזי מאן דכר שמיס.** פתח בצבד וסיס
צממלא צוית אחרת: **חסורי מיחסרה וסי קמני שאני אומר אדם**
טמא נכנס לטס. ולקחו לאכד וגבי מלא צוית אחרת שמא אדם טמא
הניחו שם רבן שמעון כו'. וגבי חמין

נמי לרבנן חוששין שמא עכבר עשה
וכיון דחוששין לעכבר שם לחוש נמי
לא זכו אלא אחר ולרבנן שמעון מוליך
צלדס עצמו שהוא עשה ושכח וא"ל
צדיקה: **ונכנס אחרינו ומלא פירויון**
לריך צדיקה. ואין מוליך הככר צו
שאין דרכו של עכבר לפרך ולא זכו
ככר שהניכס העכבר: **אם סמאל**
לומר היינו הלי כו'. דלי פשטת ליה
דחיישין דילמא אחרינא הואי לא מו
לריכא למיזעי שמור ולכן אכל אי
פשטת ליה דלא מיישין אכתי שמור
ולכן מייצעו לן: **אחרינו ומלא פירויון**
ממנו ונטלו הוא. וחזירו בחגיגה (ד'
טו: א) אז נקטיה ציד מאן נמני ליה

מן יד: **לדידיה הוה שקיל ליה.** את
העכבר עצמו כענין: **ככר**
ועכבר כפי חולדה. עכבר נכנס
וככר בפיו ומולדה יולא כשכנס צו
לדקוק וצפיה ככר מכלן ועכבר
מכלן: **ככר כפי נחש.** צעיה אכפיי
נפשה היא ולא דמי להקן לדליל
ול"ג את"ל: **אם לא אטרוהו.** ויבטל
לצבו: **צממוניה.** לשכור ככר:
מתני' בתוך המועד. צעשה
ששית שהוא מועד
העיבור: **לאחר המועד.** משש

שעות ולמעלה עד שמתקן:^{יח}
גמ' שלש השעות שלש הלילות
של השבתה ראייה מליאה
והשבתה: **אלמא צממאן ואילין הוא**
דפליגי. ולאו צמדי אחרינא דרבי
יהודה לא מנריך שלש דיקות אלא
הכי קאמר או אור לארבעה עשר או
שחרית או צעשה ששית ורבנן אמרי
אם לא דק בתוך המועד יבדוק
לאחרינו: **ומר וזוטרא ספני.** דהילא
באחד משלשה פרקים: **לצטר**
איסורא לא. יבדוק דגורין דילמא
אידי דעסקין ציה אחי למיכל מיניה:
ומולאים שוקי ירושלים מלאים קמח
וקלי מן המדש למכור וקודס י"ט
נקטף ונטמן ומייצע הקלי צמטור:
שלא

אמרוהו רבנן כיון דלא נחית מנפשיה לא אתי למיכלה או דילמא זימנין
דנפל ואתי למיכלה ואם תמצוי לומר זימנין דנפל ואתי למיכלה ככר כבוד
צריך^{יב} הבא ודאי דלא עבידא דסלקא מנפשה או דילמא זימנין דנחית למעבד צורכיה ואתי למיכלה את"ל זימנין
דנחית לצורכיה ואתי למיכלה ככר כפי נחש צריך חבר להוציא או אין צריך בגופיה אמרוהו רבנן בממוניה
לא אמרוהו רבנן או דילמא לא שגא תיקו: **מתני'** (ד' יהודה אומר בודקין אור ו"ד ובי"ד שהחית ובשעת
הביעור והכ"א: לא בדק אור י"ד יבדוק בי"ד לא בדק בי"ד יבדוק בתוך המועד אלא בדק בתוך המועד יבדוק
לאחר המועד טלומה^{יג} שמשירי יניחנו בציענא כדי שלא יחא צריך בדיקה אחרינו: **גמ'** מ"ט דרבי יהודה
רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרווייהו כנגד שלש שבתות שבתורה ילא יראה לך חמין ולא
יראה לך שאור: **שבעת** ימים שאור לא ימצא בבתיכם^{יד} אך ביום הראשון תשבתו שאור בתיכם מלא
רב יוסף רבי יהודה אומר כל שלא בדק בשלשה פרקים הללו שוב אינו בודק אלמא במכאן ואילך הוא דפליגי
מר זוטרא מתני הכי מתיב רב יוסף רבי יהודה אומר כל שלא בדק באחד משלשה פרקים הללו שוב אינו
בודק אלמא בשבש אינו בודק הוא דפליגי אלא רבי יהודה נמי אם לא בדק קאמר והכא בהא קמפליגי מר סבר
מקמי איסורא אין בתר איסורא לא גזירה דילמא אתי למיכל מיניה ורבנן סברי לא גזרינן ומי גזר ר' יהודה
דילמא אתי למיכל מיניה והא^{יז} תנן משקרב העומר יוצאין ומוצאין שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי

(א) נלעיל ב: ממנות טו:;
(ב) נלעיל טו: וערשי טס:;
(ג) נלעיל ה' ספול מוישי
ומה עשיתי בלילה ולנוכס
שכלל בלילה גם צדיק:
(ד) ממנות טו: (ה) צ"ל
אחר ד"ר בממוניה;
(ו) נ"ע פירשי' ממנות טו:
ד"ה ובשפתו (ז) ונ"ע חופ'
מולין ט: ד"ה שאני;

תורה אור השלם
1. מנחה יאכל את
שבעת הקמים ולא יראה
לך חמין ולא יראה לך
שאר ככל צבד:
שמות יז
2. שבעת ימים שאר לא
יקצא הקמיים כי כל
אכל מחצית ונברתה
דפשו הווא משרת
ישךאל בגר ובאורח
הארץ: שמות יב יט
3. שבעת ימים מצות
ואבלו אך ביום הראשון
תשבתו שאר מקמיים
כי כל אכל חמין ונברתה
דפשו הווא משיךאל
מיום הראשון עד יום
השבעי: שמות יב טו

הגהות מהר"ב
רנשבורג
אן מתני' לא דקו כי
לאחר המועד. ע"י ערוך
עק משה דרובי:

מוסף רש"י
ארמיו. נל מתי (תמינה)
טו. ובשנת הביעור.
צעשה ששית. אלא מכלן
ואילן לא יבדוק אפילו
לא דקו צממי דגורין
משום דלמא אחי למיכל
כשמצלא איתו כפסת
(תוחות טו). לא בדק
בתוך המועד. כלומר
מועד ששית. דהיינו
צעש טס. יבדוק לאחר
הביעור. בתוך הפסח
עצמו ולא מוקין דלמא
אחי למיכל מינה טס.
ומה שמשירי. אחי
בדיקה לחיילי (ע"ש טו).
משקרב העומר יוצאין.
מיד ששאלין מלאין שוקי
ירושלים מלאים קמח וקלי
ממנות טהה (תוחות
טו).

מוסף תוספות
א. דרוששין לאדם טמא.
טו. קאמר הבא
נמי פלוגתא דרשב"ג
ורבנן. מוס' הל"ש.
ג. ואם לא מפני שיעור
הזיות לא היה לו לחוש.
ח. יבדוק דהו"ו. שיש להם
טהרה כביבילה. מוס'
הל"ש. ה. שאין להם
טהרה עולמית. מוס' ר"ש.
ו. שמוף טמא מונח
תחתיה ואי אפשר לככר
ליפול. אלא אם כן נגע
למדף טמא. מוס' מוליך ט:
ז. וינאדם טמא למה היה
מסור כמו כן היה מטמא
בחסרה. מוס' שאין. אבל
הא וגבי צלוחית. טמאים
וטמאים שכחו ותלין
לחומרא. מוס' הל"ש.
ח. דאליכ אע"פ שדרכו של תינוק לפרו למה אין צריך בדיקה דילמא לא אכילה כוליה. מ"ט. לחון. מוס' הל"ש.
י. יהו"ל למימרא אם לא בדק בתוך זמן ביעור יבדוק לאחר זמן ביעור. מוס' ר"ש. יא. ואציג דקילל כריש דחמין שעבר עליו
הפסח אינו אסור אלא משום קנס, דקנסתו משום עכבר עליו כביי ובכ"י, הכא נמי קנסתו האויל ולא בדק בשנת לא ימצא. מוס' הל"ש. י"ג. וע"פ כלשטנים מה שזענו מ"ט. ז. [ובין דאחר הפסח הוא, אינו עובר. מוס' ר"ש.]

